

ЗОРНИЦА

Първият брой на вестника е отпечатан в Цариград на 2.1.1876 г.

Година 137 • октомври 2013 • брой 10 • 0,30 лв. • Най-старият български седмичник

В него се открива
правдата,
която е от Бога
чрез вяра към вяра,
както е писано:
„Праведният чрез
вяра ще живее.”

Римляни 1:17

Напоследък всички медии, политолози и социолози се надпреварват да ни определят като най-бедната страна в Европа. Може и да са прави, особено след циркаджилъка, на който сме свидетели тези дни. Нито десните политически субекти са десни, нито левите - леви, може би само ДПС е наясно със своя електорат.

В тази нашенска главоблъсканица, хора твърдят, че напрежението е стигнало небивали размери. Не могат да свържат двата края и не знаят как да излязат от финансови и най-вече морални задължения. Когато им се предложи вярата в Бога, те отчетливо отмахват с ръка и тросват: „Не мога да си позволя лукса да вярвам. Трябва да се работи. Вярата е утопия.”

А дали вярата е само за елитарно и утопично настроени хора? Може би е само за онези, които даряват в храма по Рождество и Великден?

Един позабравен пасаж от книгата Левит говори друго: „Но ако не може да си позволи, да донесе две гургулицы или две гълъбчета, тогава съгрешилият да донесе в принос за себе си една десета от ефа чисто брашно в принос за грях... Така да направи свещеникът умилостивение за него поради греха, който е извършил в някое от тия неща, и ще му се прости...” (Лев. 5: 11 – 13).

В тази глава се пояснява как вярващият да направи изповед за грях и как да възстанови взаимоотношенията си с Бога. Но изведнъж, наред с другите посочени правила и наредби, авторът добавя, че за всеки, който не може да си позволи угоени телета и овни, има също осигурен достъп до Господа. Стига да иска, човек може да отиде при Бога и с чаша брашно и изповедта му за грях

Луксът

ще бъде приета. Така става ясно на всеки, дори и на най-силния на деня, че Бог не се впечатлява от големината на жертвата.

Библейският Бог не иска от човека да Му принася еднакви по стойност и размери жертви. Това веднага би дискриминирало бедните и би дало преимущество на богатите. За да има взаимоотношения с Него, човек трябва да отиде при Бога такъв, какъвто е и да разчита на благодатта Му, за да бъде приет.

През 1517 г. един католически монах е разбрал това. Разбрал е, че праведният може да бъде жив само чрез вярата си в Бога (Римляни 1: 16, 17). Тази истина се е превърнала в движещата сила

на Реформацията. Тя е довела и най-обикновените хора до лукса да имат взаимоотношения със своя Създател. А това е дало отражение и на техните социални и морални взаимоотношения. Проповедите от освобождаващото Божие слово са довели и до свободата на личността. Днес все още се захласваме по точните швейцарски часовници, например, но малцина се замислят, че те са факт, поради наставленията на Жан Калвин, който усилено проповядвал на занаятчиите в Женева, че трябва да правят всичко „като за Господа”.

Вярата в Бога не е луксът на елита. Тя е ясното и отчетливо доверие в Личността на Този, Който не пожали Сина Си за нашите грехове. Приложена в живота, тя дава свобода от смачкващото напрежение на неизвестното бъдеще. Тя помага човек да бъде прозорлив и с постоянство да гради себе си, семейството си и обществото около него. Тогава, независимо от социологическите проучвания ще се знае, че животът ни на тази земя не зависи предимно от нашите възможности, но от щедрата Божия благодат. А това е вече лукс!

П-р Станислав АЛЕКСИЕВ

ТРАДИЦИЯТА – ЗДРАВА ОСНОВА ИЛИ КЪЩА НА ПЯСЪК

*Традицията е живата вяра на мъртвите.
Традиционализмът е мъртвата вяра
на живите.*
Ярослав Пеликан

„Традиция” е дума, която лесно генерира високо напрежение сред евангелските християни. За мнозина тя звучи като заплаха за автентичния духовен живот, основан на непредубедено обръщане към Библията, разбираана под водителството на Духа, и искрена молитва към Бога в Христос. В същото време все повече протестанти си дават сметка, че това ги довежда до една нежелана откъснатост от общото християнско минало, лишавя ги от богатствата, които се крият там, и им носи едно угнетяващо усещане за дърво без корен.

Всъщност не е трудно да видим, че и двете групи имат своите основания. Традицията може да донесе незаменима полза на личния и църковния живот. Използвана разумно, тя може да се окаже здрава котва, която ни свързва с истината на здравето християнско учение. В нея ние откриваме изповедите на вярата и формулировките на вселенските събори. Разбира се, Библията е стандартът, чрез който мерим всичко, но да смятаме, че Светият Дух работи единствено чрез нас и че не е давал на християните от предишните поколения вярно разбиране на Своето откровение, означава да проявим едновременно голямо неверие и гордост. Да зачеркнем огромната вече извършена богословска работа и да настояваме да започнем отново от самото начало е равносилно на това да обречем всяко поколение да открива наново колелото или топлата вода.

Много от доктриналните проблеми, пред които църквата днес се изправя, всъщност не са нови – през последните 2000 години от нейната история те са се появявали, били са решавани убедително, след което са напълно забравяни, за да възкръснат в наши дни. Християни, които познават ортодоксалните аргументи, използвани от св. Атанасий и кападокийците в борбата с арианството и историята около Никейския събор, не биха срещнали никакви затруднения да отговорят на обикалящите от врата на врата свидетели на Йехова. И ако знаехме повече за модалистката ерес от III век, много вероятно днес движението „Само Исус” нямаше да съществува.

Евреи 12:1 ни казва, че ние сме „заобиколенни от голям облак свидетели”. Предишната 11 глава обяснява, че това са героите на вярата, живели преди нас. Те са ни оставили своя пример, който може да ни насърчава и вдъхновява да вървим по техния път. Техните съчинения, в които те описват това, което Светият Дух ги е научил, могат да ни помогнат да видим неща, за които дори не сме подозирали. Историята на живота им може да ни учи. От най-ранните църковни отци и мъченици като Иринея Лионски и Августин, Василий Велики и Бернар от Клерво през реформатори и мисионери като Лутер и Едуардс, Уесли и Хъдсън Тейлър, чак до наши дни, неизброим облак светии дават своето свидетелство, което ще звучи за цялата вечност. Традицията е един от начините да се свържем с тази вселенска църква, която обединява всички живи и починали в Христос (Който не е Бог на мъртвите, а на живите; вж. Марк 12:26-27) и да бъдем неизмеримо обогатени от нейния пример, мъдрост и откровение. „Църквата в небето и църквата на земята са повече *едни* люде, *един* град и *едно* семейство, отколкото обикновено се смята (Джонатан Едуардс, *Miscellaneous Observations*).

В същото време ние винаги трябва да помним изключително удачното предупреждение на Пеликан: „традиционализмът е мъртвата вяра на живите.” Простото познаване на традицията в разнообразните ѝ форми не е по никакъв

Продължава на 3 стр.

ДО ВСИЧКИ АБОНАТИ И ЧИТАТЕЛИ НА ЗОРНИЦА

Благодарим за вашата подкрепа досега! Благодарение на вас „Зорница” продължава да излиза. Помогнете ни тя да продължава да свети в сред духовния мрак у нас и занаят пред. Помогнете тя да достигне до повече хора. Станете проповедници на истината за Нашия Господ и Спасител чрез разпространяването на „ЗОРНИЦА”. Таксата за годишен абонамент за 2014 г. остава непроменена - само **3,60 лв. за цялата година** (при цена на отделен брой **30 стотинки**).

Абонирането започва от 1 октомври и ще продължи до 13 декември 2013 г. в пощенската станция под каталожен № 312, като уведомявате служителите в пощата, че в. „Зорница” е месечно издание.

Редакцията приема групови абонаменти - най-малко 4 броя.

Побързайте да се абонирате групово или единично. Така вие ще си осигурите получаването на вестника за цялата година на една нищожна цена и ще ни улесните в неговото издаване.

Изненадайте и някой ваш приятел или познат, като го абонирате за в. „Зорница”. Ако го поканите на църква, може би няма да дойде с вас, но ще погледне вестника, като го получи, и вие ще станете съработник на Бога и благовестител на евангелските истини.

Бог да ви благослови и употреби за разпространяването на в. ЗОРНИЦА! Разчитаме на вашата духовна и материална подкрепа.

С благодарност и благословения,

ЗОРНИЦА

6.1. ДЖОН НОКС И РЕФОРМАЦИЯТА В ШОТЛАНДИЯ

Протестантските идеи в Шотландия имат дълбоки исторически корени от времето на Джон Уиклиф и последвалото движение на лолардите.

Като първи проповедници с реформаторски възгледи и мъченици на вярата в Шотландия през XVI в. могат да се посочат Патрик Хамилтън и Джордж Уишард. Но за утвърждаване на Реформацията в Шотландия най-ярко изпъква приносът на **Джон Нокс** (1514-1572 г.). Нокс следва богословие в университета на Сейнт Андриюз, а след това е ръкоположен като католически свещеник през 1536 г. Скоро след това открива и приема реформаторските идеи.

По време на първата вълна от преследвания срещу протестантите в Шотландия решава да емигрира. През 1549 г. постъпва на служба в Англия към двора на крал Едуард VI като военен капелан. Това дава въз-

можност да окаже голяма помощ при редактирането на второто издание на *Всеобщия молитвеник* (*Book of Common Prayer*). Когато Мария Тюдор заема трона и възстановява католическата традиция, той е принуден да напусне поста си и заминава за Женева. Там прекарва 4 години. Установява тясна връзка с Жан Калвин от когото възприема по-систематичен подход в богословието. Същевременно той е по-радикален в разбиранията си за отношението църква - държава от Калвин и по този въпрос се приближава до позициите на Цвингли. Според него, когато един управител или крал наруши Божиите заповеди, той подлежи на смъртно наказание.

Джон Нокс се завръща в Шотландия през 1559 г. и на 11 май същата година проповядва в църквата „Св. Йоан“ в Перт против „католическото идолопоклонство“. Неговите

БЕЛЕЖКИ ЗА РЕФОРМАЦИЯТА

проповеди разпалват гражданското недоволство и довеждат до революционни действия в много области на страната. През месец август 1560 г. шотландският парламент поставя на разглеждане религиозните въпроси. Нокс и петима негови сътрудници редактират т. нар. *Шотландска изповед на вяра*, която парламентът утвърждава. Малко по-късно парламентът издава три важни указа: с първия се прекратява юрисдикцията на папата в Шотландия, с втория се осъжда всяка доктрина и практика, която противоречи на реформаторското учение, а с третия се забранява изрично отслужването на католическата меса. Нокс и неговите сътрудници редактират и издават „Книга на дисциплината“, с която се определя редът на протестантското богослужение и управление на църквата. По този начин протестантството от презвитериански тип се установява като държавно вероизповедание на Шотландия. Същевременно местните църкви получават право да изби-

рат свободно свой пастир, но веднъж избран те нямат право да го уволнят. Всяка енория трябва да бъде по възможност самоиздържаща се. Епископите се заменят с ръководно тяло от десет до дванайсет суперинтенданти. Предвижда се изграждане на широка мрежа от училища.

Джон Нокс работи по издаването на *История на Реформацията*, която добива широка популярност и напътстваща роля за разбиране на реформаторския възглед.

Умира през месец ноември 1572 г. Той никога не е бил много силен и здрав физически, но няколко трагични събития като че ли разклащат допълнително здравето му. Негов приятел, граф Мореи, е убит. Съобщенията за клането на протестантите в Париж във Вартоломеевата нощ му причинява силна душевна болка. Това и изтощителната му дейност като полемист, проповедник и преподавател в университета ускоряват неговия край.

П-р Данаил ИГНАТОВ

Сънувам небето и търся Те...

Щрихи от съвременната българска християнска поезия
227 стр., издателство Мисия Възможност, 2013
ISBN 978-954-9891-15-7 Цена 11.95 лв.

На страниците на тази книга 28 мъже и жени споделят духовните си търсения, ценности и мечти, извиращи от Извора на живота, вдъхващи живот и надежда в нашата трудна съвременност. Идеята за тази книга се роди преди няколко години по време на заниманията ни с поезия на сбирките на Клуба на християнските писатели. Мечтаех си един ден да имаме такъв вид антология за прослава на Бога, защита на Неговите ценности в това време на разпад на ценности, и за насърчение на младите автори да продължават да се развиват в тази посока.

Точно преди една година започнах работа по съставителството. Имах вече събран доста материал, който трябваше да бъде

дообогатен, пресят – да остане най-стойностното, най-доброто. Критериите при подбора бяха – чист извор на вдъхновение, отразяване на неподправена вяра и християнски ценности в светоусещане, взаимоотношения, съзерцания и преживявания от различен характер, и разбира се художествена стойност. Думата „щрихи“ в подзаглавието ми развързваше ръцете да включа както по-традиционни четиристишия, така и по-модерна, експериментална поезия под формата на хайку, деконструкции и др. Така се събраха творбите на 28 автори. Някои от тях имат издадени стихосбирки, други не. А трети са утвърдени автори като Пламен Сивов, Калин Михайлов, Мария Хаджиева, Виктор Макаров, Влади Райчинов, Иво Милтенов и др. Поетичен редактор и рецензент на книгата е Мария Хаджиева, дългогодишен редактор и преводач от издателство Народна Култура, самата тя автор на поезия. Заглавието на книгата е заглавие на едно от стихотворенията на Теодора Кирова.

Светлана КАРОЛЕВА

ЗАПАЗЕНО МЯСТО

Винаги когато става въпрос за запазени места, нашата мисъл ни отвежда на гарата. На перона много народ – всеки очаква препълнения влак. Мнозина, особено старите хора, се тревожат дали ще има едно място за тях или ще стоят прави. А вие сте спокоен, защото вашият билет за дългото ви пътуване е със запазено място. Че ние всички сме пътници към небето - по това няма спор. Влакът на времето ни отнася с шеметна бързина към една разделена вечност. Но ето че Божието слово ни казва, че вечността, към която пътуваме, е само със запазени места. Нека чуем думите на Исус: „...защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето съм аз, да бъдете и вие“ (Йоан 14:2,3). Когато Исус каза тези думи, Той не отиваше към небето, но към Голгота, защото там ни приготви и запази място в Неговото царство, и то с цената на Своя живот. Там Исус понесе вината и греховете на целия свят и ние с вяра в Него приемаме Неговата невинност и правота и ставаме собственици на запазеното място в небето. Бог чрез Исус даде на всеки човек право на запазено място в небето, но едно е да имаш право и съвсем друго е да си станал собственик на това запазено място. Познавах един баща, който имаше осем деца. Всички се ожениха и пръснаха и той остана сам. И като остаря, един от синовете му дойде, взе го и го закара у дома си и го гледа до неговата смърт. А този баща имаше голям двор под вода, солидна старовременна къща, че и пари. И какво се получи, всички имаха право на наследство, но го изгубиха, а наследникът, сега собстве-

ник, ще бъде възнаграден и от Бога за неговата грижа над баща му. Така възнаграждава Бог – „който има ще му се даде, а който няма от него ще се отнеме и това което има“ (Лука 19:26). Днес, за да станеш собственик на дадена ценност е сложна процедура. Ще ти трябват адвокати, съдии, нотариус, свидетели и пари. Но да станеш собственик на твоето запазено място в небето е толкоз опростено, че може всеки да го разбере и приложи, а то е - С ПЪЛНО СМИРЕНИЕ И ВЯРА ОТВОРИ СЪРЦЕТО СИ ЗА ИСУСА! А където е ИСУС, там е Божието царство, следователно ти Духом си във Божието Царство и пътуваш с ИСУС за вечността. Сега не Ти живееш, но Христос живее в тебе. Ти си вече гражданин на небето и член на Божието семейство, Божие чадо си. По време на купонна система ти носиш купоните в джоба си, които ти дават право да купиш от магазина хляб и да нахраниш тялото си. Ако не сториш това, каква полза? Ще гладуваш и ще умреш от глад. Каква полза за теб, братко и сестро, когато имаш право на спасение, но не отидеш при Спасителя ГОСПОД ИСУС ХРИСТОС, за да нахрани душата ти с Живия хляб и се спасиш? Ще умреш във греховете си!

Има хора, които, когато четат тези редове за „запазени места“, ще махнат с ръка и ще кажат: „Значи и в Небето няма правда, и там има „наши“ и „ваши“. Че нас до гуша ни е дошло в този свят от това разделение на хора с привилегии и хора пренебрегнати“. На тези хора нека кажем, че и БОГ мрази това разделение, но за него е виновен само човекът. Едемският рай не беше разделен на „наши“ и „ваши“! Неговите обитатели сяха да живеят всички в любов и мир и с Бога и помежду си. Но на тоя свят и чист живот Сатана завидя и успя да хвърли семето на съмнението в сърцето на човека, че той, човекът, ще бъде много, много по-добре, ако имаше равенство с Бога! И пред това двойно изкушение да бъде като Бога и да яде от прекрасния плод на дървото, първата жена Ева не устоя и престъпи Божията наредба. И не само се

приближи до забраненото дърво, но откъсна плода му, яде и даде на мъжа си. И с това непослушание грехът влезе в човека и скара човека с Бога и Адам и Ева трябваше да напуснат градината. Грехът скара и човека с човека и Каин уби своя брат Авел. И този Едемски Рай, достъпен за Сатана, Бог го вдигна на Небето, но вече разделен от Бога на *вярващи* и *невярващи*, защото грехът който премина във всичките човеци, ще обезвери мнозина, които БОГ ще отхвърли и накаже. Но БОЖИЯ ЗАКОН гласеше, живот за живот. И цената на „запазеното място“ в небето стана толкова висока, че, за да живее човекът, умрял духовно поради греха, трябваше друг да умре вместо него. Но БОГ толкова възлюби света, щото даде Своя единороден Син, за да живее аз в небето. От мен се иска само пълна вяра в Божия Син, че умря на Голгота за мен и ме прави собственик на запазеното в небето място за мен. И нашият СПАСИТЕЛ става наш придружител по пътя към разделената вечност, където ще гледаме Неговата Слава. Ето Неговата молитва: „ОТЧЕ, желая където съм аз, да бъда с Мен и тези, които си Ми дал, за да гледат Моята слава (Йоан 17:24). И моят апел към всички братя и сестри е: използвайте правото си на спасение и приемоте ИСУСА, за да живеете. Всички починали в АДА са с използвано право на спасение, за което те горчиво съжаляват. И накрая искам да ви припомня един стих от една хубава наша песен, където се казва:

Аз съм чул и за дом в небеса,
Що за Своите приготвил е Той;
Но дали в този славен покой
Има място готово за мен, за мен?
Има място готово за мен?
Ей, за мен, за мен дойде,
Ей, за мен дойде,
Ей, Христос от небето слезна и дойде
С кръстна смърт теб и мен да спаси.

Никола Сотиров КЪОСАКОВ

ГЛАСЪТ НА АМВОНА

Неволите на праведния

Псалм 34:19

Скъпи читатели, желанието ми е в следващите редове да насоча вниманието ви към едно от най-чудните Божии обещания, записано в Псалм 34:19, което гласи: „Много са неволите на праведния; но Господ го избавя от всички тях...”. Едно е ясно, че ние като вярващи, които сме праведни, не с нашата, но с Христовата праведност, ще бъдем избавени от всички неволи, в които Сатана се опитва да ни вкара, или дори, когато сме изпитвани от Бога с цел да бъде заздравена нашата вяра. Едно е ясно още, че ние като новородени вярващи сме вече изгубена собственост на Сатана и той всячески ще се опитва да ни отклони от следването на Христос. Той никога няма да ни върне обратно при себе си, но води духовна борба срещу църквата като цяло и срещу всеки вярващ поотделно. По този въпрос ап. Петър пише в 1 Петрово 5:8: „Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне”. В такава обстановка на постоянна духовна борба живеем нашия живот на праведност. Ето защо, като вярващи, нас често ни постигат неволи от едно или друго естество - можем да бъдем атакувани директно от Сатана и неговите ангели (демоните), но не и обладавани. Може псевдорелигиозни хора от

църквите да застават срещу нас и да ни клеветят, което е вече вътрешната опозиция или както я наричам аз *диверсията на Сатана*. Хората с фарисейски дух по църквите са именно сатанинските диверсанти. По принцип работата на диверсанта във воената наука е да съсипе врага отвътре, като внедри врагове, които да развиват подривна дейност. Дяволът може още да подбуди гонение срещу църквата и вярващите от страна на света. Дори и да си вадиш хляба сред невярващи, колкото е благословение, толкова може и да се превърне в неволя, както и често се случва, по простата причина, че нашият праведен живот ги дразни, защото се чувстват изобличени. Колкото и добри работници и служители да сме на работното място, никога няма да можем да угодим на невярващите началници или колеги по простата причина, че според 1 Йоаново нашият зародиш пребъдва в Бога и във всяка добрина, а техният в Сатана и във всичко зло. Колкото и добър да изглежда един невярващ, дълбокият му копнеж винаги е злина, и обратно, колкото и незрял да е един новороден вярващ, дълбоко в сърцето си той копнее за добро и за това да угоди на Бога. Безспорно ние като християни трябва да се стремим да сме образец на добри и съвестни работници, но предизвикателството идва, когато трябва да продължим да сме такива, дори всички наоколо да са непочтени. Точно тук е мъжеството и реалното отстояване на живата ни вяра пред света, така, както фарът продължава да пръска светлината в морето, колкото и тъмно да е въвн, колкото и бурно да е морето. Безспорно е, че поради факта на тази омраза от страна на неноворождените към нас новородените, че ще ни постигат неволи в света. По този въпрос в Галатяни 4:28,29 четем: „А ние, братя, както Исаак, сме чада на обещание. Но, както тогава роденият, по плът гонеше родения по Дух,

така е и сега”. Ако нямахме опозиция от страна на света, това слово нямаше да е вярно, но и това е истина, както и всичко, написано в Библията. Ако някой, който изповядва, че е вярващ, а всичко му върви винаги „по мед и масло”, сериозно трябва да се замисли за духовното си състояние. Животът на нас вярващите не е нито постоянно страдание, нито пък постоянен успех, животът на нас вярващите е една синусоида от изпитания, лишения, страдания, благословения, награди за труда ни и други успехи, и така ще бъде този ред на трудности и успехи, докато един ден Господ не ни прибере у дома. Едно е ясно, че Господ знае доколко да ни изпита. Същевременно знае и как да ни избави от всяка една неволя, както и четем във 2 Петрово 2:9: „Знае Господ как да избави благочестивите от напасть, а неправедните да държи под наказание за съдния ден...”

Нещо повече, в реда на тези мисли ние си спомняме и за още едно чудно обещание, говорещо за избавление, това от Притчи 24:16: „Защото праведният ако седем пъти пада, пак става, Докато нечестивите се препъват в злото”.

В заключение, нека да запомним: Бог е нашият съвършен избавител от всяка неволя в този свят, както избави /възкреси/ Сина Си от смъртта, така и нас той избавя и ще избави от всяко притеснение, с което лукавият ни притиска. Бог гледа на нас, както на Сина си, защото Христос е нашият първороден Брат, който ни е вменил Неговата праведност като наша. Ето защо нека си спомним и Откровение 12:10: „И чух силен глас на небесата, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос; защото се свали клеветникът на нашите братя, който ги клевети денем и нощем пред нашия Бог”.

П-р Атанас ТИХЧЕВ

ТРАДИЦИЯТА – ЗДРАВА ОСНОВА ИЛИ КЪЩА НА ПЯСЪК

Продължение от 1 стр.

начин гаранция, че имаме някаква полза от нея или че берем добрите плодове, които тя би могла да донесе. Предизвикателствата, които стоят пред нас, не са идентични с тези от миналото. Ние можем и трябва да черпим съвет и мъдрост от там, но решението и усилията за неговото осъществяване могат да бъдат единствено наши. Повтарянето на изповедите само по себе си не означава вяра в тях. Чисто историческото знание за живота на светиите не прави тяхната святост и вяроност наши. И няма абсолютно никаква гаранция, че нашите преживявания ще бъдат идентични с тези на героите на вярата. Ние съвсем спокойно можем да бъ-

дем традиционно просветени и духовно мъртви. Причината за това е, че познаването на Бога може да бъде единствено лично. Това е път, който никой не може и няма да извърви вместо нас.

Разбирана и използвана правилно, традицията може да бъде една здрава основа, върху която да стъпим. Но ние не можем да останем там; ние трябва да градим върху нея. Тя не трябва да бъде повтаряна безкритично, а да бъде преосмислена и преживяна лично. Едва тогава тя ще бъде наистина традиция, а не традиционализъм, жива, а не мъртва вяра.

Радостин МАРЧЕВ

На 19 и 20 септември в сградата на Първа евангелска църква в София се проведе конференция на тема „Служението сред хората с увреждания”. Говорител бе Стефани Хюбак - координатор на служението сред хората със специални потребности за Северна Америка към Презвитерианската църква в Америка. В момента преподава „Служение сред хората с увреждания” в „Ковенънт теолоджикъл семинари”. Публикува статии в списанията „By Faith” и „Focus on the Family”, както и в онлайн списанието „Breakpoint”. Стефани и нейният съпруг Фред са женени от над 30 години и живеят в щата Пенсилвания. Имат двама дълбоко обичани синове – Фред и Тим, по-младият от които е със Синдром на Даун. Стефани е автор на книгата „В едно езеро, но на различни лодки: Рамо до рамо до хората с увреждания”.

По време на конференцията се застъпи идеята за това, че всички хора са създадени по Божия образ и това прави всеки човек безкрайно ценен. Хората с увреждания - също. Беше споменато, че в Матей 25 Исус напомня, че когато се грижим за „тези най-малките”, ние се грижим за самия Бог. „Служенето на хора с увреждания и на техните семейства може да ни обръква и да ни смазва, но то е благотатно за вярващите и за църквата”, сподели Стефани Хюбак.

Конференцията приключи с три свидетелства на хора и семейства, засегнати от увреждания. Освен за теготите и болката бе поставен акцент и на Божията грижа и благодат за всеки отделен случай. Стана ясно, че хората с увреждания по-скоро сплотяват църквата, защото в друг области Бог им е дал многократно повече дарби, с които Той пак е прославен.

П-р Станислав АЛЕКСИЕВ

27. Синай

„Три месеца след излизането на израилянците от Египетската земя, на същия ден дойдоха в Синайската пустиня. Като се вдигнаха от Рафидим, дойдоха в Синайската пустиня и разположиха стан“ (Исх. 19:1,2).

Досега Бог бе говорил на отделни личности и чрез тях на семействата им изявяваше Себе Си. На Синай Бог започва да се изявява чрез един народ. На еврейския народ дава Своите десет заповеди, записани лично от Божията ръка върху две каменни плочи. В един свят, изпълнен с множество богове, на върха на Синай, Бог оповести на света вярата в единния и единствен Бог и натовари евреите да разнесат по света тази вяра. Бавно, но тя завладя света. Простите овчари странстват 40 години из пустинята и придружавани от Божия Дух занесоха тази вяра в новата си родина, от където тази вест преминава до всички народи на земята. Могъщите народи и великите царства

на онова далечно време изчезнаха заедно с боговете си. Но потомците на тези овчари и техните духовни потомци живеят и се увеличават по целия свят.

Един Бог, Който не даде никакъв материален образ за Себе Си, срещу когото воюваха не само всички тогавашни народи, завладя света.

Археолозите се доверяват на Библията и следвайки нейното описание откриват едно по едно местата, за които пише само в Библията. Вернер Келер многократно набляга - „благодарение на много прецизните топографски указания в Библията и тази част от пътуването им може да се проследи точно.“ Библията описва преминаването на пустинята Фаран, „следвайки указанията на Библията, археолозите откриват един след друг Асилот и днешния Ain Hudeidah, разположен близо до залива. Откриват Есион Гавер, който лежи на самия Аковски залив – мястото, където някога се е намирал пристанищният и индустриален център при управлението на Соломон (III Цар. 9:26).

БИБЛИЯТА Е ПРАВА И ДНЕС

„Като отпътуваха от Есион Гавер, разположиха стан в пустинята Цин, която е Кадис“ (Числа 33:36). Оттук чадата на Израил видяха далечната земя, която им беше обещана. За която те нямаха никаква представа.

Археолозите откриват писмо от времето на Рамзес II. За нас ценното са имената на градовете от Ханаан, които се съдържат в това писмо. Споменати са Кадес, Библос, Сидон и Сарейта. Подробности за град Тир, Яфа, планината Сихей, Кириател, места до р. Йордан, Палестина.

Писмото съдържа описание на плодородието на местностите, така, както Библията представя долината Есхол, откъдето съгледвачите донасят грамадния грозд (Числа 13:23). В превод Есхол значи „лозова долина“. Тази област и сега е богата на лози. Едрите гроздове тежачи 5-6 kg и сега не са рядкост.

М.

ЗА ВАС ЖЕНИ

ДОБРОТА

„Ние, които сме повярвали в Бога, да се упражняваме старателно в добри дела“
(Тит 3:8)

Какво значи *доброта*? Това е естествено желание, естествен подтик с радост да вършим добро на другите. Не само да вършим добро, но да се удовлетваме като вършим добро. Това е така, защото желанието да вършим добро извира от нашето любящо сърце. Добротата е дейност, чиято цел е да посрещне нуждите на другите. Антипод на добротата е злото. Това се две сили, които постоянно са в противоборство. Затова Божието Слово ни казва „Побеждавай злото чрез доброто“ (Римл. 12:21). **Източникът на „всяко добро и всеки съвършен дар е от горе и слиза от Отца на светлината“** (Як. 1:17). Затова Исус казва, че само Бог е добър. **Съвършен пример на добро е Исус Христос.** Целият Му живот бе в служение; да помага, да удовлетва нуждите на хората, да върши добро. „Обикаляше да прави благодеяния и да изцелява всичките угнетявани от дявола“ (Деян. 10:38). Най-голямото добро, което Исус направи за всеки човек, е жертвата на кръста.

На кого трябва да правим добро? Божието Слово отговаря: „Ако правите добро само на онези, които на вас правят добро, каква благодарност ви се пада, защото и грешниците правят същото?“ (Лука 6:33). Затова нека струваме добро **на всички**, а най-вече на своите по вяра“ (Гал. 6:10). Бог иска да правим добро и на враговете си. Много сила се

иска да правим добро и на неприятелите си, но Исус каза „Правете добро на тези, които ви мразят“ (Лука 6:27). „Ако е гладен неприятелят ти, нахрани го, ако е жаден, напои го“ (Римл. 12:20).

Ние сме длъжни да правим добро на всички без изключение. „Никой да не връща зло за зло, но всякога търсете доброто един на друг и на всички“ (1 Сол. 5:15). Защо? Защото Бог всекидневно проявява доброта към нас, макар че не заслужаваме. Обсипва ни с безброй благословения и ние можем да Му се отблагодарим само като правим добро на другите. Бог ни създаде с такава цел – да вършим добро. „Ние сме Негово творение, създадени в Христа Исуса за добри дела, в които отнапред е наредил да ходим“. Това е нашето предназначение – да вършим добро. За това сме създадени. Божието Слово ни дава много **практични съвети, за да знаем как да правим това.** Ние трябва да споделяме това, което притежаваме. Чрез споделянето ние не само удовлетворяваме нуждите на другите, но обогатяваме себе си духовно. Събираме си съкровища на небето. „На ония, които имат богатството на този свят заръчвай...да струват добро, да богатеят с добри дела, да бъдат щедри, съчувствителни“ (1 Тим. 6:17,18). „Ако някой брат или сестра са голи или останали без ежедневната храна, и някой от вас им рече: „Идете си с мир, дано бъдете стоплени и нахранени, а не им даде потребното за тялото, каква полза? (Як. 2:15,16).

Добрите дела са най-добрата украса на жената. „Жените да украсяват себе си с добри дела, както прилича на жени, които са се посветили на благочестието“ (1 Тим. 2:10). За вдовиците казва, че трябва да бъде „Известна с добрите си дела: ако е отхранила чада, ако е приемала странници, ако е умивала нозете на светиите, ако е помагала на страдащи, ако се е предавала на всякакво добро дело“ (1 Тим. 5:10). Тавита е много добър пример за нас. „Тая жена вършеше много добри дела и благодеяния“ (Деян. 9:36).

ХРИСТИЯНСКИ ХАРАКТЕР

Освен материалното подпомагане, друга насока за доброта е духовното подпомагане с нашия пример, чрез обходата и благочестието ни, чрез морален пример и просвещение, чрез свидетелството ни за Бога. „Старите жени да имат благоговейно поведение да поучават това, което е добро“ (Тит 2:3). Кое поучение е добро? „Да учат младите жени да обичат мъжете си и децата си, да са разбрани, целомъдрени, да работят в домовете си, да са благи, подчинени на мъжете си“ (Тит 2:4,5). Добро поучение е поучението на Библейските ценности. Библейската мярка за добро е да ги учат на добър християнски характер, на християнско поведение и принципи. Защо? „За да не се хули Божието Учение“ (Тит 2:5). Като жени ние сме призвани да подпомагаме благовестително. Един от начините е нашият пример. С обходата си показваме на другите жени колко хубаво е да живееш Богоугоден живот и така прославяме Бога.

Целта на нашия живот е да прославим Бога. Един от начините е като проявяваме доброта. „Да видят добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата“ (Мат. 5:16). Вършенето на добро трябва да бъде естествено, непринудено, продиктувано от нуждите на другите. Трябва да се научим да насочваме погледа си около нас, за да видим нуждите на другите. Много пъти, за да правим добро, не е нужно специално време или място. Просто трябва да преместим погледа си от себе си, от своето семейство, от своите нужди и проблеми, към другите около нас и да споделим това, което имаме – време, умения, сили, мъдрост, знания, вяра, усмивка, насърчителни думи, кураж, материални блага с тези, които в момента имат нужда от тях. Това не трябва да бъде специална дейност, но начин на живот, същността на нашия характер. Да не забравяме да се молим за другите.

Добри дела с молитва са най-голямата помощ, от която всеки има нужда.

ЦК

57. Неца, с които отхвърляме Бога

Повлияни от околните народи, евреите искаха да са като тях, затова поискаха пророк Самуил да им постави цар, който да ги „съди, предвожда и да ги води в боевете“ (1 Цар. 8:20). Това наскърби Бога, защото до сега лично Бог водеше своя народ. Той не само ги водеше в боевете, но и воюваше вместо тях. Затова те побеждаваха модерно въоръжените войски и завладяваха укрепените градове на езичниците. Бог беше много наскърбен и каза на Самуил да им обясни какъв хомот си слагат сами. Как царят ще ги експлоатира, ще ги облага с данъци, ще мобилизира синовете

им да му работят, дъщерите им ще взема за слугини. Но те настояваха и Бог удовлетвори молбата им. Даде им цар. Но с колко болка каза: „Дадох ти цар в негодуванието си“ (Осия 13:11).

Понякога, когато в молитвите си ние искаме нещо, с което отхвърляме ръководството на Бога, или Неговата воля, макар да не Му е угодно, Бог може да ни го даде, но то може да не бъде за наше благословение, може да ни донесе проблеми. Но както Самуил предупреди евреите „В оня ден ще викате, но Господ няма да ви послуша“ (1 Цар. 8:18), така Той предупреждава

КОГА БОГ НЕ ЧУВА МОЛИТВЕТЕ НИ

и нас сега. Той иска да ни каже: „Вие поискахте нещо негодно на Бога, сега се оправяйте сами.“

Ако Господ чуе някоя наша молитва и ни даде нещо, с което Го отхвърляме, нека не се радваме, защото след това ще трябва да си носим последствията сами. Той ни е предупредил, че тогава и да викаме, Той няма да чуе молитвите ни. „Понеже не приеха съвета Ми, затова ще ядат плодовете на своя си път“ (Пр. 1:30,31).

К

7. До седемте църкви от Откровение

Бог каза, че юдеите се бяха отклонили и не изпълниха предназначението си да изявят Бога. Нещо по-лошо – превърнали са се в „сатанинска синагога“ (Откр. 2:9). Ако Бог сега изпрати писмо до нас, християните днес, това може ли да се отнася и до нас? За жалост, днес християните в цял свят са станали много формални, обрядни. Само на име християни. Животът ни отличава ли се от този на хората в света? Ние сме християнска страна, не сме езическа. Но как живее народът ни? Подчинява ли се на Божието Слово, изпълнява ли го в живота си? Андрей Луканов беше казал: „Аз съм православен атеист.“ Какво значи това? Че е безверник, безбожник, но изпълнява някои традиции в страната ни. Това ще ползва ли многото хора, които, подобно на юдеи, само по име се наричат християни? Словото Божие казва „Тези, които се управляват от Божия Дух, те са Божии чада“ (Римл. 8:14).

„Не се страхувай от това, което ще пострадаш. Ето дяволът скоро ще хвърли някой от вас в тъмница, за да бъдете изпитани, и ще имате скръб десет дни“ (Откр. 2:10). Бог предупреждава църквата, че ще пострада, че ще имат изпитания. Но я

наскърчава да не се бои. Защо? Защото изпитанията са спътник на християнина. Всъщност те са нормалното състояние на християнина на този свят. Сам Исус ни каза „В света ще имате скръб, но дерзайте! Аз победих света“. Изпитанията са проверката на нашата вяра на Бога, както пише ап. Яков (1:2,3): „Считайте го за голяма радост, братя мои, когато изпадате в разни изпитания, като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда твърдост“. И казва, че колкото и да са тежки изпитанията, те ще имат край, затова ги наскърчава „**Бъди верен до смърт и аз ще ти дам венеца на живота**“. Кой е венецът на живота? Това е най-голямата награда – блажената вечност, когато ще царуваме заедно с нашия Господ Исус Христос (Откр. 21 и 22 гл.). Но за да получим тази награда, нужна е вяра до край. Не само радост и наслада от спасението, от слушане на Божието Слово и хвалението. Нужен е посветен на Бога живот, устояване до смърт в трудностите.

„**Който има ухо нека слуша какво говори Духът на църквата!**“. Христос изпраща послание до Смирненската църква. Но говори в множествено число. Говори не само на всички църкви, говори на всеки човек. „**Който**

победи, няма да бъде повреден от втората смърт“. Коя е втората смърт? Духовната смърт. Тази, която убива не само тялото, но погубва и душата. Тази, която отделя човека от Бога.

„**Видях мъртвите до големи и малки да стоят пред престола и разгънаха се едни книги и друга книга, която е книгата на живота и мъртвите бяха съдени според делата си по написаното в книгите. И морето – и смъртта и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях, и те бяха съдени всеки според делата си**“. Адът е мястото, където отиват душите на тези, които не са се подчинили на Бога. Това е временно място. Нещо, като предварителното следствие. Там стоят душите, докато започне окончателния съд и им връчат присъдите. Но много ясно се казва, че промяна на мястото вече е невъзможна. Няма чистилище, там няма и покаяние. Словото е много категорично, че докато сме тук на тази земя ние определяме своята участ за вечността. След смърт няма покаяние. „И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той бе хвърлен в огненото езеро“ (Откр. 20:15). Това е втората смърт.

Вечни мъки - „Там, където огънят не угасва и червеят не умира“.

„А колкото до страхливите, чародейците, идолопоклонниците и всички лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел. Това е втората смърт.“ (Откр. 21:8).

Бог не иска никой човек да бъде повреден от втората смърт, затова ни предупреждава, но и ни кани. Нека се отзовем на Неговия глас!

Цвете КУЛИЧЕВА

1. Анонимни (София) - 130 лв.
2. Божидар Попов (Шумен) - 20 лв.
3. Мария Сарафова (София) - 10 лв.

ЗОРНИЦА РЕДАКЦИОНЕН КОМИТЕТ

Издава фондация „Духовност и милосърдие“

Редактор-уредник п-р д-р Христо Куличев

Адрес на редакцията:

София, 1225, ул. „Богдан Моцев“ №2,

тел.: 02-8394-117

ISSN 0861-3826